

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA, ZIUA ADUNĂRII SFINȚILOR APOSTOLI

DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI

(a Sf. Apostol Toma)

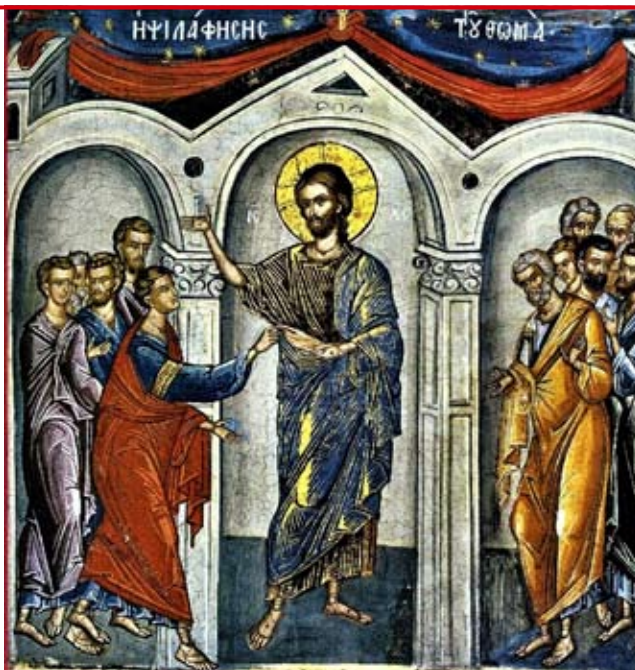
SF. PROROC IEREMIA;
SF. CUV. MC. EFTIMIE,
IGNATIE ȘI AGACHIE

Duminica este prima zi a săptămânii. Pentru evrei, Sâmbăta (ziua de Sabat) este ultima zi din săptămână, „ziua odihnei” (Ieșire 20, 8). În limba greacă, zilele de Luni până Joi (“Δευτέρα”, “Τρίτη”, “Τετάρτη” și “Πέμπτη”) se traduc de la „A doua” până la „A cincea”, arătând că, mai demult, Duminica era numită „Prima” zi. Astăzi, în limba română, denumirea de Duminică vine din latinescul „Dies Dominus”, adică Ziua Domnului, iar în limba greacă avem „Κυριακή ημέρα” (Kiriaki imera) care are același înțeles. În lumea romană, înainte de creștinism, ziua de sărbătoare era „Dies Solis”, adică „Ziua Soarelui”, în cinstea divinității numite Sol Invictus. Sensul sărbătorii s-a deplasat apoi către Hristos, Care este izvorul luminii spirituale: „Iisus a zis: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8, 12)

Duminica simbolizează prima zi a creației dar și ultima zi, ziua a opta sau a Împărăției lui Dumnezeu. După ziua a șaptea, care încheie creația, Sfinții Părinți ne învață că există și ziua a opta, ziua de dincolo de hotarele lumii acesteia, ziua din lumea care va să vină, ziua de odihnă din Împărăția lui Dumnezeu. Numărul opt are o semnificație simbolică atât în tradiția spirituală ebraică cât și în cea creștină, unde semnifică deplinătatea. Opt semnifică Împărăția lui Dumnezeu și viața în lumea ce va să vină, șapte fiind numărul timpurilor din lumea aceasta pământească.

Tradiția ca urmașii lui Hristos în credință să se adune în zi de Duminică este pornită chiar de la Sfinții Apostoli.

Pericopa evanghelică ce se citește în Duminica numită „a Sfântului Apostol Toma”, ne relatează două arătări ale Domnului către ucenici, după Învierea Sa, care se petrec duminică, în locul unde erau adunați ucenicii. Așadar, Sfinții Apostoli încep chiar din ziua Învierii Domnului tradiția ca adunările făcute în numele Domnului să fie făcute în zi de duminică.

Aceștia se aflau adunați în ziua Învierii, când îi vizitează Domnul, spre seară, apoi iar sunt adunați, opt zile mai târziu, când Evanghelia ne spune că Hristos l-a încredințat pe Toma de Învierea Sa. Această tradiție va fi continuată neîntrerupt. Ea este atestată de o veche scriere creștină, „Didahia (Învățătura) celor 12 Apostoli”, o carte din secolul I sau II după Hristos. Sfântul Împărat Constantin cel Mare a generalizat duminica drept zi de odihnă în tot Imperiul Roman în anul 321.

Sfântul Apostol Pavel explică, în capitolele 3 și 4 din Epistola către Evrei, de ce Duminica a înlocuit Sabatul: pentru că Hristos este mai mare decât Moise, cel care a dat Legea, apoi pentru că Sabatul este o zi de odihnă în care n-au reușit să intre evreii, pentru că au fost neascultători față de Dumnezeu, iar la final arată că Duminica înlocuiește Sabatul pentru cei credincioși și atâta vreme cât rămânem în credință. Textul Sfântului Pavel este explicit: «Despre ziua a șaptea, a zis astfel: „Și S-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea de toate lucrurile Sale”. Și în același loc, zice

iarăși: „Nu vor intra întru odihna Mea!”. Deci, de vreme ce rămâne ca unii să intre în odihnă, iar aceia cărora mai dinainte li s-a binevestit, pentru nesupunerea lor, n-au intrat, Dumnezeu hotărăște din nou o zi. [...] Drept aceea, s-a lăsat altă sărbătoare de odihnă poporului lui Dumnezeu. Pentru că cine a intrat în odihna lui Dumnezeu s-a odihnit și el de lucrurile lui, precum Dumnezeu de ale Sale. Să ne silim, deci, ca să intrăm în acea odihnă, ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă a neascultării, căci cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător.» (Evrei 4, 4-12)

Prăznuind ziua de Duminică, sărbătorim lucrurile minunate săvârșite pentru noi în istoria mântuirii: începutul creației, Învierea Domnului, harul iertării păcatelor împărțit astăzi ucenicilor, Pogorârea Sfântului Duh și, în cele din urmă, împlinirea istoriei, la sfârșitul veacurilor, prin Ziua a opta a Domnului. Toate acestea sunt cuprinse în tradiția lăsată nouă de Sfinții Apostoli, pe care o continuăm la fiecare Sfântă Liturghie săvârșită în Biserică, în zi de Duminică. ✨

Pr. Vlad Mîndru

SFÂNTUL VASILE DE LA POIANA MĂRULUI, DASCĂL AL RUGĂCIUNII LUI IISUS

„Când l-am văzut, L-am proslăvit pe Dumnezeu din tot sufletul meu că m-a învrednicit pe mine nevrednicul să văd un bărbat așa de sfânt. Acest bărbat plăcut lui Dumnezeu era în vremea aceea neîntrecut și fără egal între toți în înțelegerea dumnezeieștilor Scripturi, a învățăturilor de-Dumnezeu-purtătorilor Părinți, în judecata duhovnicească și în știința atotdesăvârșită a Sfințelor Canoane ale Sfintei Biserici și în înțelegerea dreptelor tâlcuiri. Vestea despre învățătura lui și despre povățuirile lui plăcute lui Dumnezeu pe calea mântuirii se dusese pretutindeni”, îl caracteriza Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț pe duhovnicul său, Sfântul Vasile de la Poiana Mărului.

In secolul al XVIII-lea Ortodoxia românească a cunoscut o puternică mișcare de reînnoire duhovnicească, ce a avut la bază practica Rugăciunii inimii. Personalitatea cea mai cunoscută a acestei mișcări duhovnicești este Sfântul Paisie de la Neamț, dar alături de el au fost și alții care au realizat o sinteză între tradiția ortodoxă slavă și isihasmul românesc. Sfântul Vasile, starețul de la Poiana Mărului, duhovnicul lui Paisie, a lăsat valoroase scrieri despre practicarea Rugăciunii neîncetate.

Isusitul dascăl al rugăciunii, Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, a reușit să îmbine, în sihăstriile din ținutul Buzăului și Vrancei, asprimea ascetică a vieții călugărești din Sinai și Athos cu experiența mistică a monahismului slav și cu tradiția isihastă de sihăstrie din sutele de schituri și mănăstiri românești. A făcut din obștea sa o adevărată școală duhovnicească de trăire isihastă. Ucenicii săi, munteni, moldoveni, ardeleni și ruși, trăiau în desăvârșită dragoste și bună rânduială. Punând accent pe ascultare, trăirea în desăvârșită armonie, citirea zilnică a Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți, practicarea Rugăciunii lui Iisus, păzirea curată a minții, mâncarea o dată pe zi și împărțirea săptămânală, a reușit să creeze un adevărat curent de înnoire duhovnicească în monahismul românesc la mijlocul secolului al XVIII-lea.

Fiind unul dintre cei mai vestiți dascăli și lucrători din secolul al XVIII-lea ai Rugăciunii lui Iisus - „Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă pe mine păcătosul” -, de numele Sfântului Vasile de la Poiana Mărului se leagă existența isihasmului românesc, adică practicarea Rugăciunii inimii, făcând din obștea sa o adevărată școală de trăire isihastă. Denumirea „de la Poiana Mărului” se trage de la schitul înființat, prin 1730-1733, împreună cu alți 12 ucenici în Poiana Mărului, în Munții Buzăului.

Sfântul Vasile este un reprezentant al

emigrației monahale ruso-ucrainene care s-a produs în secolele XVII-XVIII în urma reformelor lui Petru cel Mare în Rusia și a persecuțiilor uniate în Ucraina rămasă sub stăpânirea polonă. Născut în 1692, în părțile Poltavei, Ucraina, a petrecut mai mulți ani din tinerețea sa în aspre nevoițe în sihăstriile din Rusia, apoi în Munții Moșenski, în apropierea Kievului, unde se călugărise. Vine în Țara Românească, foarte probabil pe vremea lui Constantin Brâncoveanu și a Mitropolitului Antim Ivireanu, când viața bisericească și culturală a Țării Românești era în apogeu. Împreună cu ucenicul său, ieroschimonahul Mihail, și cu alți călugări, intră în obștea Mănăstirii Dălhăuți, în apropierea orașului Focșani, unde rămâne 20 de ani. Aici este hirotontit preot și la scurt timp numit stareț, chiar dacă nu avea încă nici 30 de ani.

Sub păstorirea sa, Mănăstirea Dălhăuți a cunoscut o intensă renaștere spirituală. Cuviosul Vasile adună în jurul său o obște de peste 40 de călugări sihaștri, pe care îi învață cu ascultarea, smerenia, tăcerea și lucrarea cea de taină a Rugăciunii lui Iisus. Astfel, starețul Vasile face din obștea sa o adevărată școală duhovnicească de trăire isihastă, după învățătura Sfinților Părinți, renumită în Țara Românească. Crescând numărul ucenicilor săi, o parte dintre ei se stabilesc la schiturile din jur: Trestieni, Ciolanu, Cârnu, Rătești, Rogoz, Bonțăști, Valea Neagră (Vrancea) și altele.

Ca stareț la Poiana Mărului, Cuviosul Vasile conduce duhovnicește toate schiturile din Munții Buzăului, pe care le cercetează regulat, fie personal, fie prin scrisori. Unul din ucenicii săi a fost și Cuviosul Paisie, pe care îl primește în Schitul Trestieni pentru câțiva ani, iar în anul 1750 merge la acesta, în Muntele Athos, unde îl călugărește. Preluând mișcarea isihastă de la Schitul Pocrov inițiată de Cuviosul Episcop Pahomie al Romanului († 1726), fericitul stareț Vasile era foarte

iscusit în viața de rugăciune, în cunoașterea Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți filocalici.

Starețul Vasile a reușit să ofere o adevărată cheie de înțelegere și practicare a vieții isihaste, având în centru rugăciunea inimii și scrierile filocalice, devenind un părinte duhovnicesc al întregii Ortodoxii. În anul 1749, starețul Vasile primește o recunoaștere oficială din partea patriarhilor scaunelor apostolice ale Ierusalimului, Alexandriei și Antiohiei, care i-au ascultat sfaturile și învățăturile: „cei trei patriarhi foarte s-au bucurat, l-au binecuvântat și i-au dat mărturie în fața Sinodului; astfel ca nimeni să nu se îndoiască de învățăturile lui”.

Sfântul Vasile de la Poiana Mărului afirmă cu insistență că Rugăciunea inimii nu e numai pentru sihaștri, ci și pentru cei din viața de obște. Acest mare curent, al doilea ca mărime după cel din secolul al XV-lea, inițiat de Sfinții Nicodim de la Tismana († 1406), Leontie de la Rădăuți și Daniil Sihastrul, este desăvârșit și răspândit în toate țările ortodoxe la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul celui următor, prin marii stareți: Sfântul Paisie de la Neamț († 1794), Sfântul Gheorghe de la Cernica († 1806) și Sfântul Calinic de la Cernica († 1868).

Datorită vieții sfinte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 4-5 martie 2003, a hotărât ca starețul de la Poiana Mărului să fie trecut în ceata Cuvioșilor Părinți purtători de Dumnezeu și să fie cinstit la data de 25 aprilie, zi în care a trecut la Domnul. ❀

În ultimele trei săptămâni (11 aprilie - 3 mai), calendarul ortodox ne prilejuiește sărbătorirea a trei mari reprezentanți ai neoisihasmului românesc:

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica (11 aprilie), Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului (25 aprilie), părintele spiritual al Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, și Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici (3 mai), ucenicul, dar și duhovnicul Sfântului Calinic de la Cernica.

Cuviosul Irodion a preluat moștenirea înaintașilor săi, încercând să transforme, în timpul păstoririi sale de peste 40 ani, Mănăstirea Lainici într-o vatră isihastă de rugăciune și trăire filocalică. De altfel, viețuitorii Mănăstirii Lainici, adunând mărturii ale monahilor acestui lăcaș și dovezile scrise care au supraviețuit, s-au încredințat de vocația isihastă a acestui loc. La zidirea noii biserici de la Lainici, în pridvorul ei a fost înfățișată istoria isihasmului, de la Sfântul Grigorie Palama până la Părintele Dumitru Stăniloae.

Viața

Cuviosului Irodion de la Lainici

Cuviosul s-a născut în anul 1821 la București, primind la botez numele Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani intră ca viețuitor în obștea Mănăstirii Cernica, atras fiind de viața isihastă ce se trăia aici sub oblăduirea starețului Calinic. În anul 1846 este tuns în monahism, primind numele de Irodion. Odată călugărit, tânărul Irodion conștientizează marea vocație la care a fost chemat adăugând nevoiță peste nevoiță. Era foarte iubitor de frați, nu clevea pe nimeni niciodată, se ferea de orice vorbire de rău, postea foarte mult, dormea doar 3-4 ceasuri pe noapte și făcea sute de metanii pe zi. Prin aceste nevoițe devine foarte iubit de toată obștea, impunând mult respect și apreciere chiar și din partea starețului său.

În septembrie 1850, starețul Calinic este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea. Și-a luat cu el mai mulți ucenici pentru a-i fi de ajutor în refacerea episcopiei, care era într-o vizibilă decădere. Printre ucenicii luați era și monahul Irodion, pe care îl trimite la sfârșitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului. Îl va hirotoni diacon și apoi preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar din 1854 îi încredințează stăreția schitului Lainici. Până în anul 1900 starețul Irodion a păstorit acest schit 41 de ani, cu mici intermitențe, fiind cel mai longeviv stareț al schitului Lainici din toate timpurile.

După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, își va lua ca duhovnic pe ucenicul său, Irodion,

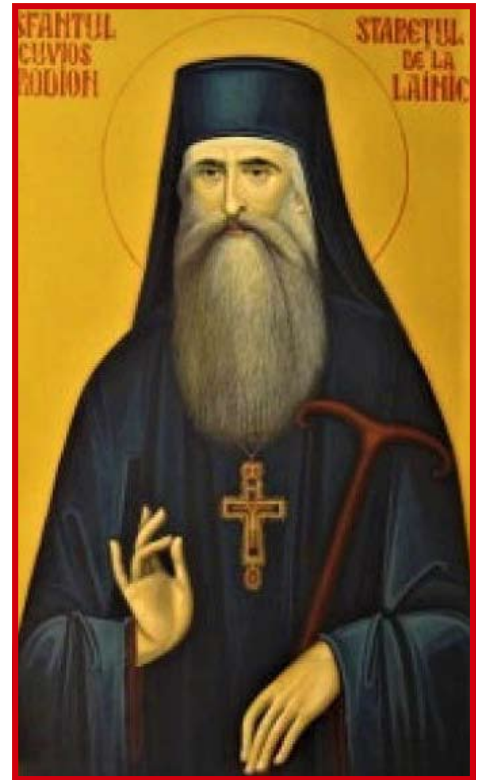
starețul de la Lainici. Astfel ucenicul devine duhovnic Avvei. Nu după mult timp, cucerindu-se de evlavia sa, Sfântul Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”. Simțea o mare ușurare, avea o aleasă încredere și deosebită apreciere la adresa starețului Irodion. Sfântul Calinic venea foarte des la Lainici pentru spovadă și povățuire.

În viața Sfântului Calinic de la Cernica, duhovnicul și apoi ucenicul Sfântului Irodion, se menționează că, la un moment dat, când acesta era la Râmnicu Vâlcea, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul sfintei cruci, a binecuvântat și a spus: „Domnul!” Și atunci cei care erau de față l-au întrebat: „Ce este, Prea Sfințite, ce s-a întâmplat?” Și Sfântul Calinic le-a răspuns: „Starețul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru”. Cei doi sfinți trecuseră de barierele limbajului pe care noi îl considerăm normal și vorbeau în duh.

Cuviosul Irodion, ca toți marii sfinți, a avut foarte multe ispite din partea confrăților săi, dar pentru că era format în duhul isihast cernican, biruia aceste ispite cu smerenie și cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulțeau ispitele, călindu-se în ele precum aurul în foc. Acesta este paradoxul sfințeniei - suferința. I se duce repede faima atât în Oltenia cât și dincolo de Carpați, în Transilvania Imperiului Austro-Ungar. Devenise făcător de minuni încă din viață. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi radiografia la prima vedere, spunându-le păcatele lor și cele ale înaintașilor lor. Era văzător cu duhul. Foarte multă lume se vindeca și afla alinare de la el.

Cele trei aflări ale moaștelor Sfântului Irodion

Pe 3 mai 1900 Cuviosul Irodion se mută la Domnul. La 7 ani de la înmormântarea sa, starețul Teodosie Popescu, la insistențele ucenicului Cuviosului Irodion - ieromonahul Iulian Drăghicioiu, cere episcopului Râmnicului blagoslovenie pentru a-l dezgropa. Aceasta fiind o foarte veche tradiție monahală, care se păstrează mai ales în Muntele Athos până azi, ca la 7 ani de la moartea monahului se dezgroapă și i se face din nou slujba înmormântării.

Așa s-a petrecut și cu trupul Cuviosului Irodion. Este dezgropat, însă cu toții au rămas surprinși deoarece trupul era întreg și neputrezit. Au raportat episcopului faptul acesta, la care episcopul ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane” (adică chiar așa sfânt cu adevărat mi-ai fost, Irodioane).

Este pus din nou în mormânt. Aici însă se făceau minuni, se vindecau demonizații și se alungau duhurile necurate. În anul 1929 este din nou dezgropat și i se mută oasele, iar în 1983 s-a făcut o încercare nereușită de a i se găsi moaștele. Abia la 10 aprilie 2009, în ajunul prăznirii Sfântului Calinic, i se găsește mormântul. După îndelungi căutări, cu multe zile de post și rugăciune și în prezența Mitropolitului Irineu al Olteniei. Cuviosul Irodion se lasă astfel descoperit, căci venise timpul să se arate și să fie de folos celor care îl căutau pentru ajutor, tămăduire și întărire. A fost o minune! Aceasta este deci a treia aflare a moaștelor.

Iar la 1 mai 2011 a avut loc slujba de canonizare a acestui mare sfânt al ortodoxilor români.

Binecuvântarea sfântului o putem însă primi nu numai la Mănăstirea Lainici, dar și în București: moaștele sale se află la Biserica Sfântul Vasile de pe Calea Victoriei. Aici au fost aduse spre închinare pe 14 septembrie 2014, de hram, lăsându-se bisericii un fragment care a fost pus cu mare evlavie alături de icoana Cuviosului. ❀

SFÂNTUL CUVIOS EFREM CEL NOU, MARE MUCENIC ȘI TĂMĂDUITOR

În fiecare an, la 5 mai, Biserica Ortodoxă îl cinstește pe Sfântul Cuvios Mucenic Efreim cel Nou, mijlocitorul celor deznădăjduiți și vindecătorul celor grav bolnavi. S-a născut în data de 14 septembrie 1384, în ziua prăznuirii Înălțării Sfintei Cruci, în orașul Trikala, în Grecia. În urma Botezului, copilul a primit numele de Constantin. Rămânând orfan de tată încă de mic, sfântul a fost neîncetat mângâiat de harul lui Dumnezeu.

42 de ani. Bătaia și tortura zilnică nu l-au făcut să renunțe la Hristos și să devină musulman. După moartea sa, mănăstirea a rămas pustie vreme de 500 de ani și uitarea s-a așternut peste mucenicia Sfântului.

Atât viața, cât și faptele și martiriul sfântului, dimpreună cu sfințele lui moaște, au rămas tănuite vreme de mai bine de cinci sute de ani. Din rânduiala lui Dumnezeu însă, Sfântul Efreim cel Nou va fi descoperit în ziua de 3 ianuarie 1950.

În acea vreme s-a ridicat o mănăstire de maici, pe locul celei vechi în care a viețuit o vreme Sfântul Efreim cel Nou. Stareța de atunci, maica Macaria Desipri, adormită în Domnul la data de 23 aprilie 1999, se plimba printre ruinele mănăstirii celei vechi, primind gândul despre mulțimea Sfințelor Moaște ce au hrănit acel pământ sfânt.

Vreme îndelungată, maica s-a rugat lui Dumnezeu să o învrednicească de a-i descoperi măcar unul dintre mulțimea sfinților martirizați în acel loc. În chip minunat, maicii i s-a descoperit să sape într-un anumit loc din zonă. Chemând pe unul dintre muncitorii ce munceau la mănăstire, maica i-a arătat locul cu pricina și l-a rugat să sape acolo. Deși la început n-a vrut, muncitorul a început să sape, grăbit și fără de grijă. Maica l-a rugat să sape mai lin, spre a nu strica moaștele pe care le va găsi. Muncitorul a luat-o pe maică în răs. A săpat în continuare, până când a dat de Capul unui sfânt, minunat mirositor. Înmărmurit, muncitorul a căzut la pământ.

Plecând muncitorul, maica a îngenuncheat și a sărutat cu mare evlavie sfințele moaște. Săpând cu mâinile sale, ea a dat peste mânecele rasei sfântului, păstrată neputrezită, precum și peste corpul întreg al unui sfânt mucenic.

Săvârșind în acel loc slujba Vecerniei, maica auzi în spatele ei pașii unui bărbat ce pășea sigur pe el. Dintr-o dată, auzi zicându-i-se: „Cât timp vrei să mă mai lași aici?” În acea clipă, ea văzu înaintea ei un călugăr înalt, cu barbă până la piept. Maica i-a răspuns, zicând: „Iartă-mă, dar mâine, cum se luminează de ziua, voi avea grijă de tine.” Atunci, sfântul s-a făcut nevăzut.

A doua zi, maica Macaria a curățat sfințele moaște și le-a așezat în Altarul bisericii mănăstirii, înaintea lor aprinzând o candelă. În aceeași noapte, Sfântul Efreim cel Nou i-a apărut maicii în vis, spunându-i numele său, cât și cele despre viața lui. Mai apoi, maica va așeza moaștele înaintea sfintei lui icoane, spre închinare și mângâiere celor ce vin și cad cu credință înaintea lor.

Moaștele Sfântului Efreim cel Nou sunt așezate în biserica mănăstirii din Nea Makri, ce acum poartă hramul său. Aceasta este una dintre cele mai vizitate mănăstiri din Grecia, românii fiind cei mai numeroși pelerini. Epitrahilul și papucii cu care sunt îmbrăcate moaștele Sfântului au fost donate de credincioși români, fiind lucrate manual, cu fir de aur. Sub acestea este și vechiul epitrahil făurit de monahia Macaria Desipri. În jurul dudului pe care Sfântul Efreim a suferit martiriul, s-a ridicat un paraclis.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit în ședința din 22 mai 2014 sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a hotărât înscrierea în Calendarul Bisericii Ortodoxe Române a Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou, canonizat de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol în anul 2011. A doua zi de prăznuire a Sfântului Cuvios Efreim cel Nou, este pe 3 ianuarie, ziua aflării cinstitelor sale moaște, în anul 1950. ❀

Pleacă de acasă spre a nu fi înrolat cu forța în armata otomană care, din anul 1393, stăpâna această regiune. La vârsta de numai 14 ani, el intră ca monah în Mănăstirea Buna Vestire, mănăstire zidită pe locul numit „Colina Neprihăniților”, undeva în Atica, Grecia, la 30 km nord de Atena. Aici va sta 27 de ani în rugăciune, dar și pătimire. După oarecare vreme, sfântul va fi hirotonit preot (ieromonah). În anul 1416, otomanii ocupă și peninsula Atica. În anul 1424, atacând mănăstirea, păgânii îi omoară pe toți călugării, afară de Sfântul Efreim cel Nou, care nu se afla în mănăstire atunci, ci într-o peșteră de lângă mănăstire, în care obișnuia să se nevoiască. Peste încă un an, păgânii otomani vor ataca din nou mănăstirea, cu această ocazie prinzându-l și pe Sfântul Efreim.

În ziua de 14 septembrie 1425, dată în care sfântul împlinea 41 de ani, el a fost luat rob de către turcii cei păgâni. Înălțarea Sfintei Cruci, a cărei sărbătoare se prăznuia în acea zi, a coincis cu urcarea Sfântului Efreim cel Nou pe crucea pătimirilor. Vreme de opt luni și jumătate turcii l-au supus la chinuri groaznice chiar în curtea mănăstirii sale, pentru a se lepăda de credința sa. Păgânii, văzând că Sfântul Efreim rabdă cu bărbăție chinurile, l-au ținut cu piroane de un dud, l-au spânzurat cu capul în jos, i-au străpuns trupul cu piroane de fier și, în cele din urmă, i-au înfipt în pantece un lemn aprins. Sfântul Efreim s-a mutat la Domnul în ziua de 5 mai 1426, fiind în vârstă de

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 1 - 8 MAI 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 1.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sf. Apostol Toma) – Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 4.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 6.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 7.05	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 8.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) – Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI